

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **H. W.**,
skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 września 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania,
zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 6 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 310/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 27 września 2023 r., sygn. akt III K 142/23,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 3 lipca 2024 r. H. W. złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 czerwca 2024 r., sygn. akt II AKa 310/23, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27 września 2023 r., sygn. akt III K 142/23. Skazany wskazał na zmianę swojego miejsca zamieszkania po uchyleniu tymczasowego aresztowania, o czym poinformował prokuratora, co – w

przekonaniu wnioskodawcy – było istotne dla merytorycznego rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji, który przeprowadził rozprawę pod nieobecność oskarżonego. H. W. odniósł się krytycznie do jakości przeprowadzonego przez Sąd *meriti* przewodu sądowego oraz wskazał na nieprawidłowości związane z osobą pokrzywdzonego J. P.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem argumentacja skazanego nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Nie zawiera ona bowiem informacji, że po wydaniu orzeczenia ujawniły się, nieznane wcześniej skazanemu, nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że nie popełnił on czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Nie wykazano również, że w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.). Treść wniosku daje natomiast podstawy do stwierdzenia, że główną intencją H. W. było ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21, LEX nr 3239892*).

Jeśli zaś chodzi o kwestię obecności skazanego na rozprawie przed Sądem I instancji, to również i ta okoliczność, w realiach procesowych rozpoznawanej sprawy, nie stanowi żadnej podstawy wznowieniowej. Jak zresztą wynika z akt

sprawy, H. W. odebrał odpis akt oskarżenia oraz zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonej na 22 czerwca 2023 r. – korespondencji kierowanej na adres zamieszkania w L. koło N. T. (k. 518) i mimo tego nie stawiał się na ten termin rozprawy (k. 520). Miał jednak świadomość toczącego się postępowania i kierowania korespondencji na ww. adres, a pomimo tego nie przesłał do Sądu informacji o zmianie adresu do doręczeń. Z kolei na etapie postępowania odwoławczego, przebywając już w jednostce penitencjarnej, H. W. był prawidłowo zawiadamiany o terminach rozprawy odwoławczej, z których jeden z nich został odroczony na jego wniosek w związku z sygnalizowaną potrzebą ustanowienia obrońcy z wyboru (k. 646, 651). Skazany był obecny na rozprawie apelacyjnej w dniu 6 czerwca 2024 r. (k. 682), na którą został doprowadzony z aresztu śledczego. Miał więc możliwość przedstawienia swojego stanowiska w sprawie również na etapie postępowania odwoławczego. W sprawie nie doszło zatem do naruszenia gwarancji procesowych skazanego.

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, co czyniło zbędnym wzywanie skazanego do uzupełnienia braków formalnych wniosku, w szczególności poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego.

[PGW]

[ms]